

odstopi mesto listom mladim
in se potihó
obleti.

1956

Maksim Tank (roj. 1912)

XXX Za vas me, kraji domači, skrbi,
za letino dobro, za spanje mirnó,
za to, da dovolj bo domov za ljudi,
za to, da spomladi bo drevje cveló
in te običajne moje skrbi
so kruh moj vsakdanji.

Bil včasih grenak je, grenak od prahu,
bil včasih je slan od solzá in potu,
bil včasih je vroč od smodnika ta kruh . . .
Zato pa je bil sladák in vonljiv,
ko sem s prijatelji družno delil
kruh svoj vsakdanji.

Torej mi drugega kruha nikar
ne dajajte v torbo popotno nikdar,
na mizo, kjer s svojimi gosti sedim,
na prsi, ko tih in bel obležim . . .

1961

*

Vprašal sem človeka,
ki je šel skoz ogenj
in vodo
in zlate trobente:
Kaj je najbolj težkó
na tem svetu?
In je odvrnil:
Pot skoz zvestobo.

1976

*

Na začetku našega krilatega veka,
 ko so še letela letala
 s hitrostjo gosi ali kure
 in si z višine lahko gledal,
 kako gre tetka Avdotja po vodo,
 kako se blešči perilo na vrvi,
 kako ded Arhip smolí svojo pipo,
 in so časniki pisali o vsakem poletu,
 a pilote in potnike
 kot junake romantične
 prikazovali v kinodvoranah,
 ko je biló po vsakem preletu
 mogoče nekaj napisati —
 je biló lepo leteti.

A zdaj, ko s kozmičnih visočin
 ničesar ne vidiš, komajda sij,
 oddaljen kakšne milijone svetlobnih let,
 mi je vse bolj in bolj
 ljubo hoditi peš.

1977

Pimen Pančanka (roj. 1917)

NA POLJSKEM   Kdor se je huje ranil,
 tudi boli ga huje.
 Pesem iz časov davnih
 polni ušesa.
 Po Poljskem potujem,
 na Poljskem domujem
 in grenka toplota
 dušo pretresa.

Sleherna cerkev tu je
 kakor ognjeni stog.
 in jaz bojim se, Poljska,
 iti po tvoji cesti
 in ti stopiti na krik
 ali na stok
 in prizadeti grenki pepel
 tvoje bolesti.